

— Вѣрно, хубавъ тютюнъ.

Двамата мълчаливо пушеха, димътъ отъ дветѣ лулички се виеше леко около главитѣ имъ и бавно се стапяше въ топлия въздухъ. А натамъ, далече изъ ливадитѣ, се носѣше тихата пѣсенъ на зеленоокото момче. Мжжетѣ нададоха ухо, вслушваха се, после единиятъ се засмѣ:

— Знаешъ ли, това момче е право.

— Защо?

Тоя се наведе и прошепна въ ухото на другия:

— За два откоса трева се биемъ — не сме ли луди?

И двамата почнаха да се смѣятъ, тупкаха се приятелски по рамената, луличкитѣ имъ димѣха тихо въ зелената тишина на ливадитѣ. Двамата мълчаливо пушеха, поглеждаха се съ кротки, приятелски очи. Една пеперуда прелетѣ между тѣхъ, направи кръгъ надъ главитѣ имъ и побѣгна, гонѣна отъ мириса на дима.

— Кжде ли потъна това момче? — рече другиятъ.

— Кжде... широка Божия земя! Па му далъ Господъ пѣсенъ въ сърцето и очи небето да гледа, на пилцитѣ да се радва. Чудно момче!

Той замълча, сви шепа задъ ухото си и се заслуша. Далече нѣкъде дълбоко изъ ливадитѣ се носѣше пѣсенъта на зеленоокото момче, заглѣхваше, усилваше се пакъ. А то върви! Върви по пжтекиятъ и горитѣ, свирѣ на тревитѣ, на птицитѣ свирѣ, на малкитѣ козарки и болнитѣ деца, свирѣ на старитѣ корави мжже и кара всички да вдигнатъ очи нагоре, гдето чучулигата трепти, гдето хората ставатъ по-добри, по-благѣ.

И когато чуете гласътъ на една проста, селска окарѣна дѣ звучи сутринъ въ златния блѣсъкъ на росата, или въ топлата лѣтна вечеръ, знайте, че това е зеленоокото момче, което нищо нѣма, нищо не иска. Дошло е на земята само да изпѣе своята слънчева пѣсенъ и да си отиде така, както листитѣ окапватъ, както замира неговата пѣсенъ, неговата хубава слънчева пѣсенъ.